

Nooit te oud voor meer zelfkennis

Marc BUCKINX (63) helpt bij de 'coachingsweken' van Youth at Risk

Jozefien VAN HUFFEL

„Mijn brugpensioen op 52 jaar, een gevolg van een herstructurering, begon als een rouwproces. Je hoort vaak dat je blij mag zijn omdat je de rest van je carrière netjes wordt betaald terwijl je gewoon je zin kunt doen”, zegt Marc Buckinx. „Na een halfjaar stelde ik echter vast dat het loon slechts een klein gedeelte is van wat het betekent om te werken. Ik miste de collega's en ik moest zelf doelstellingen formuleren. Uiteindelijk ging ik bewust op zoek naar bezigheden en vrijwilliger engagementen.”

Ruim tien jaar later is Buckinx verantwoordelijk voor de lokale parochiezaal en leent hij zijn stem in twee koren. Een ander engagement bleef echter een tijd een vaag plan. „Youth at Risk (YAR) is een Vlaamse organisatie naar een Amerikaans concept, gericht op jongeren die het spoor even bijster zijn. Ik had er mijn gegevens opgegeven en kreeg telkens een uitnodiging voor de 'coachingsweek' die ze elk jaar organiseren, maar het paste nooit. Tot ik in 2016 vond dat ik er toch wel wat voor over mocht hebben.”

Die stap bracht Buckinx meer dan hij had verwacht. „Jongeren coachen, voor mij stond het synoniem met 'anderen helpen’”, zegt hij. „Al snel kwam ik er echter achter dat het concept van YAR me evenzeer aan-

Marc Buckinx verzorgt de abonnering voor en is redacteur en inzender van editie 'Onze-Lieve-Vrouw Tongeren'

zette om mezelf te helpen. De 'coachingsweek' in kwestie is een intensief gebeuren, waarvoor de jongeren vrijwillig intekenen. Ze moeten op zoek naar wie ze zijn, wat er met hen gebeurt en wat daar de oorzaken van kunnen zijn. Naast de professionele begeleiders staan 35 vrijwilligers voor hen klaar, 24 uur per dag.”

„Wanneer ze lesmomenten volgen, zitten we letterlijk rond hen om hen te helpen concentreren”, vervolgt Buckinx. „Ook begint elke dag met een lastig hindereniscours. Onderweg moedigen we de jongeren aan, op een extreme manier. De eerste dag vinden ze het vervelend dat mensen hen erop wijzen hoe ze het moeten aanpakken, de tweede staan ze zelf mee te coachen aan de kant. Ook als vrijwilligers vormen we echter een hechte groep, dankzij het opleidingsweekend. Daar stortten sommigen in, of ze vertellen aan de anderen, net nog wildvreemden, wat hen al jaren dwarszit en plotseling staat er 35 man achter je.”

Marc Buckinx noemt zichzelf „eigenlijk geen coachtype”, maar toch wil hij elk jaar blijven meewerken bij YAR. „Voor de groep en omdat ik denk dat ik nog meer kan leren over mezelf. Vroeger had ik een coördinerende logistieke functie en ik denk nog steeds in termen van functionaliteit in efficiëntie”, zegt hij. „Dat maakt echter dat ik geregeld al te kordaat en ongeduldig overkom op anderen en dat kan contact moeilijk maken. Ik ontdekte dus een werkpunt. Voor wat meer zelfkennis ben je nooit te oud.”

„Tegelijk verruimt YAR mijn blik op zogenaamd moeilijke jongeren”, besluit hij. „Achter de stoere façade schuilt niet zelden een schrijnend verhaal. Ze missen een vader of hebben verdriet om wat hun moeder meemaakt en weten niet hoe ze daarmee kunnen omgaan. Veel jongeren hebben om te beginnen vooral pech en dan kun je in twee of drie jaar ver afglijden, tot elke school je doorverwijst of je op straat belandt. Als een zestienjarige dan hulp vraagt, dan kunnen we toch niet anders dan die hulp geven?”

Marc Buckinx beheert parochiezaal Concordia en zingt in twee koren, het Basilicakoor en Het Volgende Punt. © Leo De Bock